

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Ἐχοντες Εἰκόνα σου τὴν σέπτῃν, ἐνδοξε Ματρῶνα, ὡς προπύργιον ὄχυρόν, προσφεύγομεν ταύτῃ ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καὶ ἐκ πικρῶν βλάβης ἀπολυτρούμεθα.

Χαίροις ὁ τῆς Χίου θεῖος βλαστός, χαίροις βακτηρία καὶ ἰατρία τῶν τυφλῶν, χαίροις τῶν Παρθένων ὠράϊσμα, Ματρῶνα, καὶ πάντων, Ὁρθοδόξων τὸ ἀγαλλίαμα. Καὶ Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος α'.

Μονάσασα θαρσύνως ἐναρέτως ἐβίωσας καὶ χάριν ἰαμάτων ἐκομίσω, Ματρῶνα Θεόληπτε· θαυμάσια γὰρ τελέσασα φοβερὰ καὶ Μονὴν συγκροτήσασα ἱεράν, προσενηνοχας Χριστῷ τῶν σωζομένων πληθύν, Πύλιν· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Θεῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πόθῳ θερμοτάτῳ καὶ στοργῇ, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας, Ματρῶνα, καὶ ἀναμέλποντας, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου ἐκ πάσης θλίψεως, συμφορᾶς καὶ κακώσεως, ὅπως ἐτησίως Μνήμην τὴν πανίερρον ἐπιτελοῦμέν σου, ὕμνοις ἐγκωμίων καὶ κρότοις, καὶ τὴν ἱεράν σου Εἰκόνα, πίστει τε καὶ πόθῳ ἀσπαζώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς. Εὐχὴ εἰς τὸν Ἅγιον Ἀρτέμιον, εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ τῶν διδύμων. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Θεὲ ἐκ Θεοῦ, μόνε ἐκ μόνου ποιητὰ Οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁ ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφεὶμ ἐκ δεξιῶν τοῦ γεννήσαντος Θεοῦ καὶ Πατρός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, διὰ τὴν σωτηρίαν πάντων ἡμῶν, ὁ στέφανος τῶν μετὰ πίστεως δοξολογούντων τὸ Πανάγιόν σου ὄνομα, ἐπάκουσον τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου, (τάδε) καὶ θεράπευσον τὰς πληγὰς τῆς φρικωδεστάτης ταύτης οἰκτρῆς, ἐξήλειψον τοὺς πόνους ἡμῶν, δός ἀνοψυχὴν, τῆς ἐκ τῶν διδύμων ἀσθενείας, παῦσον τὴν ἀγανάκτησίν σου ἐφ' ἡμᾶς, ὅπου καθ' ἡμέραν σὲ παρρηγίζομεν, καὶ ἀνάστησον διὰ τῆς θείας σου χάριτος, καὶ τοῦ μεγάλου σου θεράποντος καὶ θαυματουργοῦ ἡμῶν Ἀρτεμίου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν. Βίος ἁγίου Ἀρτεμίου.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος ἔγεινε Δούκας καὶ Αὐγουστάλιος, ἦτοι μικρὸς Αὐγουστος τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ Πατρίκιος ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει, τλ'. Ὅταν δὲ ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἔγεινε βασιλεὺς ἐν ἔτει τξα'. καὶ ἐτιμῶρει τοὺς Χριστιανούς· ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, τότε ὁ μακάριος οὗτος Ἀρτέμιος αὐτόκλητος ἐπήγεν εἰς τὸ μαρτύριον. Παρασταθεὶς δὲ ἐνώπιον τοῦ ἀποστάτου, ἤλεγξε

τὴν ἀποστασίαν αὐτοῦ καὶ παρανομίαν. Ὅθεν ἔδειραν αὐτὸν μὲ βού-
νευρα ὡμά, καὶ κατεξέσχισαν τὴν ῥάχιν του μὲ τρίβωλα κοπτερά, καὶ
μὲ ἀγκίδας σιδηρᾶς ἐκάρφωσαν τὰ πλευρὰ καὶ τὰ ὀμματόκλαδὰ του.
Ἐπειτα ἔσχισαν εἰς δύο μίαν πλάκαν μεγαλωτάτην, καὶ ἐν αὐτῇ ἔ-
βαλαν τὸν ἅγιον. Ἀπὸ δὲ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος τῆς πέτρας τόσον ἐ-
σφίχθη τὸ σῶμά του, ὥς τε ἐβγῆκαν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔξω. Καὶ τέλος
πάντων ἀπεκεφάλισαν αὐτόν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ τρισμακάριος τοῦ
μαρτυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψانون ἐ-
φέρθη ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ὑπὸ τινος
γυναικὸς διακόνου, καλουμένης Ἀρίστης, καὶ ἐνταφιάθη εἰς τόπον
λεγόμενον Ὁξεῖαν.

Ἄξιον δὲ εἶναι νὰ προσθέσωμεν καὶ μερικῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου
διήγησιν. Ἀνθρωπὸς τις ἔχων τὰ δίδυμά του πολλὰ ἐξωγκωμένα ἀπὸ
τὸ σπᾶσιμον, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, κλαίων,
καὶ ζητῶν τὴν θεραπείαν του· ἐκοίτετο λοιπὸν ὁ ἀσθενὴς εἰς τὸ μέ-
σον τοῦ ναοῦ ἐπάνω εἰς στρῶμα· καὶ ὀλίγον ὑπνώσας, βλέπει τὸν
ἅγιον Ἀρτέμιον εἰς τὸν ὕπνον του λέγοντα πρὸς αὐτόν· «Δεῖξαι μου
τὸ πάθος σου· ὁ δὲ ἔδειξε τὸ μέρος ἐνθα τὸ πάθος. Τότε ὁ ἅγιος
σχύψας καὶ λαβὼν ἐπιτηδεύει μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὸ σπᾶσιμον τῶν
διδύμων, ἐσφίγγεν αὐτὸ ὅσον ἐδύνετο· ὁ δὲ ἀσθενὴς πονέσας μεγάλως,
καὶ φωνάζας τό, οὐαὶ μοι, ἐξύπνησε καὶ εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, δοξάζων
τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον.

Ἄλλος πάλιν ἔχων τρεῖς ἐξογκώσεις εἰς τὰ δίδυμά του ἐπῆγεν εἰς
τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, καὶ ἔκ μεν ἀγρυπνίαν. Ἀποκαμὼν
δὲ ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, ἐκοιμήθη. Καὶ ἰδοὺ φαίνεται ὁ ἅγιος εἰς αὐ-
τόν· καὶ γυμνώσας τὸ πᾶσχον καὶ ψηλαφήσας, ἐσφράγισεν αὐτὸ μὲ
τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· ἔπειτα κεντήσας αὐτόν εἰς τὸ πλευρόν, ἐ-
γεινεν ἄφαντος. Ὅθεν ὁ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, εὗρηκεν ἑαυτὸν ὑγιῆ καὶ
ἐδόξαζε τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον.

Ἄλλος δὲ πάλιν ἔχων μέγα τι ἐξογκῶμα εἰς τὰ δίδυμά του, ἐπῆ-
γεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ὁ δὲ
ἅγιος φανεὶς καθ' ὕπνον, ἔσχισε διὰ μαχαίριου τὸ πάθος του, καὶ
ἐχύθη ὕλη πολλή καὶ βρωμερά· ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, ἑαυτὸν μὲν
εὗρηκεν ὑγιῆ, τὰ δὲ φορέματά του καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, γεμάτα
ὕγρασις καὶ βρώμης πολλῆς.

Ἄλλος πάλιν ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀκούσας παρ' ἐνὸς Χρι-
στιανοῦ διηγουμένου θαύματα τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου ἐπίστευσεν αὐτὰ
ἀδιστάκτως. Ὅθεν ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε συγγενῇ τινα ἐν τῇ Ἀφρικῇ
πᾶσχοντα καὶ κινδυνεύοντα ἀπὸ σπᾶσιμον τῶν διδύμων, διὰ τοῦτο
ἐπῆρεν ὅσα ἦτον ἀναγκαῖα διὰ νὰ κάμῃ ἀγρυπνίαν, καὶ ἐπῆγεν εἰς

τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, ἵνα παρακαλέσῃ τὸν Ἀ-
γιον ὑπὲρ τοῦ συγγενοῦς του. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἀγρυπνίαν,
ἐπῆρε λᾶδι ἀπὸ τὴν κανδύλαν τοῦ ἁγίου, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶ-
κον ὅπου ἔμενεν· ὁ δὲ ἅγιος Ἀρτέμιος κατὰ τὴν νύκτα, καθ'
ἣν ἡγρύπνει ὁ ῥηθεὶς Χριστιανὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὃ τοῦ
θαύματος! ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ σταθεὶς ἐπάνω εἰς τὴν κλί-
νην τοῦ πάσχοντος, λέγει πρὸς αὐτόν· ἐπειδὴ ὁ ἐὼικός σου συγγενὴς
μὲ παρεκάλεσε, διὰ λόγου σου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ τοῦ-
το ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἅς ᾔσαι ὑγίης. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐξυ-
πνήσας, εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιὴ ἐν ἀληθείᾳ. Ὅθεν καὶ δόξαν ἀπέδωκε τῷ
Θεῷ· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνώριζε ποῖος ἦτον ὁ χαρίσας εἰς αὐτὸν τὴν ὑ-
γείαν, ἡγάπα νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του· ὅθεν γράφει εἰς τὸν συγγενὴν
του ἐκεῖνον, ὅστις παρεκάλεσε τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ
τοῦ φανερώναι τίνα ἡμέραν ἐφάνη εἰς αὐτόν ὁ ἅγιος, καὶ ὅτι τὸν ἰά-
τρευσεν μὲ τελειότητα. Ὁ δὲ συγγενὴς του ταῦτα μαθὼν, ἐκατάλα-
θεν, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἐγίνετο ἡ ἀγρυπνία ἐν
Κωνσταντινουπόλει, κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἰάτρευσεν ὁ ἅγιος τὸν
συγγενὴ του εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ μεγάλως ἐθαύμασεν. Ὅθεν ἐπῆ-
γε πάλιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὴν πρέπουσαν
εὐχαριστίαν, διηγούμενος καὶ τὰ θαῦμα εἰς τοὺς ἐκεῖ παρόντας. Ἀ-
κολούθως δὲ ἔγραψεν εἰς τὸν συγγενὴ του, πῶς ἠκολούθησεν ἡ ὑπόθε-
σις, καὶ πῶς ὁ τοῦτον ἰατρεύσας, εἶναι ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος. (*).

Χριστιανὸς τις βάρους ἀνυποφόρου, ὅπερ εἶχεν εἰς τὰ δίδυμα, ἐχέ-
τει τὴν ἰατροίαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐφάνη καθ' ὕπνον καὶ λέγει, αὐτῷ·
ἀδελφε, πῆγαινε εἰς τὸν γείτονά σου Ἰωάννην τὸν χαλκέα, καὶ βάλῃ
τὴν ἐξόγκωσιν τῶν διδύμων σου ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, καὶ ἅς κτυπήσῃ ἐ-
κεῖνος αὐτὴν δυνατὰ μὲ τὸν πυρωμένον σφυρὸν του καὶ εὐθὺς θέλεις
ἰατρευθῇ. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ τοῦτο, ὡς ὀδυνηρόν. Ὅ-
θεν πάλιν ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς αὐτόν καὶ τοῦ λέγει τὰ αὐτά. Ὁ δὲ ἀ-

(*) Εἰς πολλὰ γὰρ καὶ διάφορα μέρη εὐρίσκονται τὰ πνεύματα καὶ
αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων· διὰ τοῦτο καὶ ἐνεργοῦσιν ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ εἰς
αὐτὰ διαφόρους ἐνεργείας καὶ χάριτας. εἴτε ἀμέσως αἱ ψυχαὶ αὐτῶν
ὡς θέλουσί τινες, εἴτε ἐμμέσως διὰ τῶν Ἀγγέλων, ὡς θέλουσιν ἄλ-
λοι. Ἡ μᾶλλον καὶ ἀληθέστερον εἰπεῖν διὰ τῆς θείας χάριτος. Τί λέ-
γω, αἱ τῶν ἁγίων ψυχαὶ πανταχοῦ ὀρῶσι καὶ ἐνεργοῦσιν, ὡς λέγει
ὁ μέγας Βασίλειος. «Τὰ τῶν Ἀγγέλων ἀναρίθμητα πλήθη, καὶ μετὰ
τούτων τὰ τῶν Πατέρων ἁγίων Πνεύματα, αἰδεσθήσεται ἡ Παρθένος.
Οὐδεὶς γὰρ τούτων ἐστὶν ὃς οὐχὶ πανταχοῦ καθορᾷ». (Λαγ. περὶ
Παρθένου).

σθενής πάλιν ἐφοβείτο νὰ κάμῃ τοῦτο. Τότε ὁ ἅγιος καὶ τρίτον φανείς εἰς αὐτόν, τοῦ λέγει. Πίστευσόν μοι, ἀδελφε, ὅτι ἂν δὲ κάμῃς τοῦτο ὅπερ σοὶ εἶπον, ποτὲ δὲν θέλεις ἰατρευθῇ. Ὁ δὲ ἀσθενής ἐκὼν καὶ ἄκων ἐπήγχε εἰς τὸν χαλκέα, καὶ ἔβαλε τὸ σπάσιμόν του ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμονα ἐκείνου, βλέπων δὲ τὸ πυρωμένον σφυρίον καταβαίνον ἐπάνω εἰς τὸ σπάσιμόν του· ἐτραβίχθη ὀπίσω ἀπὸ ὧν φόβον του. Καὶ ὧ τοῦ θαύματος εὐθύς τὸ σπάσιμόν ἤφανίσθη, καὶ τὸ σφυρίον ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος. Ἐθαύμασαν δὲ καὶ οἱ δύο διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα Ὅθεν καὶ οἱ δύο ἐδόξασαν καὶ εὐχαρίστησαν ἐξ ὅλης καρδίας τὸν Θεόν, ὅστις ἐδόξασε τόσον τὸν μάρτυρά του Ἀρτέμιον.

Ἄλλος δὲ λαμβάνων μὲ πίστιν θερμὴν ᾧδὶ καὶ κηρία, ἐπήγαγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου. Διαβαίνων δὲ ἀπὸ τὸν δρόμον, ἡρωτήθη ὑπὸ ῥάπτου, ποῦ πηγαίνει· ὁ δὲ Χριστιανὸς ἀπεκρίθη, πηγαίνω εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου νὰ προσευχηθῶ· καθὼς δὲ ἐπῆγε παρεμπρὸς, φωνάζει πάλιν ὁ ῥάπτης· ἀδελφε, ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον, φέρε μοι μιάν φούσκαν τῶν διδύμων· γελῶν ἔλεγε δὲ τοῦτο περιγελῶν τὸν ἅγιον, ὅτι ἱατρεῦει τὰ σπασίματα τῶν διδύμων. Ὁ δὲ Χριστιανὸς, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ φλυάρχου λόγου τοῦ ῥάπτου· ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου· ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία, ἐγύριζεν εἰς τὸν οἶκόν του. Περιπατοῦντος δὲ αὐτοῦ, ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν τὰ διδύμα· καὶ ἐπειδὴ κατέβησαν πολὺ, καὶ τὸ σπασίμὸν του ἠυξήθη, ἐκστάλαθεν, ὅτι διὰ τὸν περιγελαστικὸν λόγον ἐκείνου τοῦ ῥάπτου, ἔπαθε τὸ πάθος τοῦτο· ὅθεν μόλις καὶ μετὰ βίας ἐδυήθη νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥάπτου, ἄπνους σχεδὸν ὢν, ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἄφωνος. Ἐκατηγόρει λοιπὸν τὸν ῥάπτην, καὶ τὸ σπασίμον ἔδειχνε, καὶ ἰσθαίωεν, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἤθελε πάθῃ τοῦτο, ἂν αὐτὸς δὲν ἔλεγε τὰς φλυαρίας ἐκείνας· ὅθεν ἐκ τούτου ἦλθον καὶ οἱ δύο εἰς λογομαχίας καὶ ἐρίδας. Οἱ δὲ παρευρεθέντες ἐκεῖ, ἠρώτουν νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν· τότε ὁ πόνος διηγήθη τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους· θέλων δὲ νὰ δείξῃ καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μὲ ὑπερβολὴν ἀδικήθη ὑπὸ τοῦ ῥάπτου, ἐσῆκωσε μὲ θυμὸν τὰ φορέματά του διὰ νὰ δείξῃ τὸ σπασίμον· καὶ ὦ τοῦ θαύματος αὐτὸς μὲν εὗρεθῇ ὑγιής, ὁ δὲ ῥάπτης ἐφώναζεν, οὐκί μοι! καὶ ἔδειξεν εἰς ὅλους τὸ σπασίμον τῶν διδύμων του, ὅπερ τότε παρευθὺς ἠκολούθησεν εἰς αὐτόν. Καὶ πῶς ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν ἐκεῖνον μετέβη τὸ πάθος εἰς τὸν ῥάπτην, ἔγειναν ἔκθαμβοι. Καὶ εἰς μὲν τὸν Θεόν, καὶ ἅγιον Ἀρτέμιον ἀνέπεμπον δόξαν καὶ εὐχαριστίαν· εἰς δὲ τὸν ῥάπτην, ἔλεγον, μὴ λυπῆσαι· ἀδελφε· διακαίᾳ εἶναι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· διότι, ὅτι ἐζήτησες, ἐκεῖνο καὶ ἔλαβες,

σπάσιμον ἐζήτησες, σπάσιμον καὶ ἔλαβες. Μὲ τοιοῦτον τρόπον δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς ἐδικούς του θεράποντας. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ ἁγίου ζῆται· εἰς τὸν Παράδεισον). Οὐ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθήμεν καὶ ἡμεῖς τῆς οὐρανῶν βασιλείας. Ἀμήν.

ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΑΤΡΩΝΗΣ

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ' τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης
τῆς θαυματουργοῦ.

σιγ. Λυπούσα Κόσμον ἔμπλεον ἀκοσμίας.

Χριστῷ πρόσεισι νυμφικῶς ἡ παρθένος.

Εἰκάδι Ματρώνης δέμας γαῖα κάλυψε θανούσης.

Αὕτη ἡ Ὁσία καὶ θαυματουργὸς Μήτηρ ἡμῶν Ματρώνα, ἦτον ἀπὸ τὴν Νῆσον Χίον, ἀπὸ τοῦ χωρίου τὸ ὀνομαζόμενον, μέχρι σήμερον Βολισσόν. Καὶ ὁ μὲν πατήρ της ὀνομάζετο Λέων· ἡ δὲ μήτηρ της Ἄννα· ἦσαν εὐσεβεῖς Χριστιανοί, καὶ μὲ ὅλα τὰ Χριστιανικὰ ἔβη καὶ ἔργα κεκοσμημένη, προσέτι καὶ εἰς τὸν πλοῦτον καὶ εἰς τὰ ἄλλα κοσμικὰ ἀγαθὰ ἦσαν ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων τοῦ χωρίου. Εἶχον δὲ αὐτοὶ καὶ ἄλλας ἑξ θυγατέρας, καὶ μὲ τὴν Μαρίαν ἑπτά· (Μαρία γὰρ ὀνομάζετο ἡ Ἁγία·) Αὕτη λοιπὸν ἡ Μαρία, (ἥτις καὶ ἦτον ἡ μικροτέρα τῶν ἄλλων) ὅταν ἦλθεν καιρὸς νὰ τὴν ὑπανδρεύσουν οἱ γονεῖς της, δὲν ἠθελήσεν, ἀλλ' ἐπρόκρινεν ὡς φρόνιμος, νὰ φυλάξῃ παρθενίαν καὶ καθυρότητα, διὰ νὰ γίνῃ νύμφη καλὴ καὶ ἁμωμος τοῦ ἀθανάτου Νυμφίου Χριστοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀληθὴς παρθεσία, δὲν εἶν' εὐκόλον νὰ κατορθωθῇ μέσα εἰς τὸν Κόσμον, μὲ τὸ νὰ ἀπαντᾷ τις πολλὰ ἐμπόδια· διὰ τοῦτο τρωθεῖσα ἡ μακαρία ἀπὸ τὰ γλυκύτατα βέλη τοῦ θεοῦ ἔρωτος, ἀναχωρεῖ κρυφίως ἐκ τῆς συγγενείας της, ἀφίνει πατέρα, μητέρα καὶ ἀδελφάς, καὶ ἔρχεται εἰς τὰ ὄρη τοῦ χωρίου, ὅπου ὀνομάζεται Κατάβασις, καὶ ἐκεῖ ἀνοίξε τὸ στάδιον τῶν ἀσκητικῶν της ἀγώνων, καὶ τὴν κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῶν δαιμόνων ἔστησε πάλην, νηστεύουσα, ἀγρυπνοῦσα, καὶ μόνῃ μόνῃ τῷ Θεῷ προσευχομένη ἡ ἁλοῖδιμος· πλὴν αὕτη μὲν ἔχαιρε καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, λυτρωθεῖσα τῶν ταραχῶν καὶ φροντίδων τοῦ Κόσμου, οἱ δὲ γονεῖς της ἀγνοοῦντες πῶς ἔγινε, ἐλυποῦντο μὲ ὑπερβολὴν καὶ δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ ζητῶσιν αὐτήν· καὶ λοιπὸν εὐρόντές την, δὲν ἔκριναν εὐλογον νὰ τὴν ἀφήσουν μόνην, ἀλλὰ τὴν ἐπαρμήνησαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκον των· καὶ αὕτη ὡς δούλη Θεοῦ, ὑπήκουσεν εἰς τὸ εὐλογοφανὲς πατρικὸν πρόσταγμα· καὶ εἰς μὲν τὰ ἄλλα ὑπετάσσετο χριστομιμήτως, καὶ ὑπήκουσεν εἰς αὐτοὺς μὲ πολλὴν ταπείνωσιν· εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ ὁμως

Παράρτημα Λαιμωναρίου

